

Kuvia ja Kertomuksia II

Lasten pikkumaitmasta.

I.

Wiipurissa, Clouberg ja Kumpp. kustannuksella.

Pasten pikkumailmasta. I.

1. Namiainen.

Kuules, kuules, kuffokin on jo hereillä! Kuuleppa kuinka iloisesti hän laulaa kufferikuu! Nyt vilppaasti ylös vuoteelta, sillä kuffo huutaa aamupalaansa, jonka meidän pitää wiedä hänelle. Toisiaankin juoksiwat pikkumäina ja Liisa hywiin kiireesti kanatarhaan, koska pikkumäinällä on vielä hõmysshnen päässä, ja sentähden katselinkin kuffo tuota pientä tyttöä niin kummastellen. Niin sanoi Liisa kuffolle: „Minun myshyni ei kai sinun mielestäsi ole oikein hyvä, mutta äläpä siitä huoli, vaan arvaa ennemmin, mitä minulla on helmassani kätetettyä. Jaa, jaa, sinä ylpeä kuffo, miksi et sinä mitään wirka; luulenpa ettet tiedäkään mitä minä kannan helmassani ja se on kuitenkin kaikki sinua warten.“ — Kauwan, kauwan aikaa arweli kuffo eikä woinut kuitenkaan mitään sanoa, ja kun pikkumäinällä awasi helmansa, putoi mitä kauniimpia niusujhyiä maahan ja kuffo ja kanat ja nuo pienet siowät kananpoikaset söiwät minkä jaksowat. Kun kaikki oliwat tarpeeksensa saaneet, sanoi Liisa: Nyt toiwotan teille siunausta, ja kuffolle lausui hän: Kuuleppa, pidä tarffa waari noista siowistä poikasista, ettei kissa jaa nipistää niistä yhtäkään.

2. Naapurin Nimo.

Oli sunnuntai. Pikkumäina oli pukenut yllensä kauniimmat waatteensa, ja mamma oli sitonut Leenan palmikkoon uuden punasen rihman, ja kauniiksi siwottuna ja siowästi astuskeli nyt tuo pieni tyttönen eteenpäin. Yht'äkkiä katsahti hän ylöspäin ja näki naapurin Nimon, jota hän aina niin suuresti pelkäsi. Kohta oli hän juosta pois, niin hämmästyhi hän nytkin, mutta hewonen katseli häntä niin ystävällisesti, ikäänkuin tahtoisi hän sanoa: „Hywää päiwää, Leenaseni, älähän turhia pelkää, minä en sinulle mitään pahaa tee.“

Leenan mieli rohkaistui kuitenkin vasta sitte, kun naapurin Mikko tuli näkyviin nurkan takaa. — Mikko oli rikkaan talollisen poika ja katsoppa waan, hänkin viettä täännä sunnuntaita, sillä hänen äitinsä, talon emäntä, on antanut hänelle parhaimmat siniset sutat. „Ah, Mikko“, walittaa Leena, „sinun Rimoasi pelkään minä kowasti. Eilen, kun sinä et ollut täällä, oli ovi auki ja Rimo juoksi ulos kujalle ja minä huusin ja juoksin ja kaaduin ja pelkäsin aina, että Rimo tekisi minulle pahaa.“ Mikko nauroi ja sanoi: „Tule, nyt saat nähdä, että minun Rimoni on warsin hywä eläin.“ Mikko otti kopan, pani siihen apetta hewoselle ja Rimo söi ja oli niin hiljainen, että Leena woi häntä pidellä eikä ollenkaan häntä enää pelännyt.

3. Liian myöhään tullut.

Pikku Paula keltasessa puvussaan ja punasella esiliinallaan oli muuten warsin kiltti tyttönen, mutta täännä ei hän ollut käyttänyt itseänsä oikein tawan mukaan. Paula oli nimittäin tullut myöhään ruoalle, sentähden tähtyi hänen syödä ihan yksin. Ensin nähti Paula warsin surulliselta, yhtä surulliselta kuin kissa Mirri. Mirri on suruisaan, kun hän ei saa mitään tuosta makeasta riisipuurosta, Paula on suruisaan, sillä mamma on häntä torunut. Mutta pian tuli tuo iloinen pikku Hanna wauwasensa kanssa paikalle ja sanoi Paulalle: „Ole nyt taas iloinen ja älä waan syö kaikkia, sinä saat wauwasia wieraitfi ja minun wauwasellani on hywin nälfä. Mutta wauwaset owat niin ylhäisiä, etteiwät syö koskaan yksin, waan antawat syötä ruoan suuhunsa. Sinun pitää syöttää minun wauwastani, juuri niin, kuin mamma tekee pikku wellelle.“ Täännä ei Paulalla kuitenkaan ollut siihen mitään halua, jonka tähden hän sanoo: „Sinä pieni, tyhmä Hanna rutka, luuletto todellakin, että sinun lapsesi woi jotakin kuulla tai nähdä, jotakin syödä, tai vielä maistaakin?“ Hanna oli siitä pian suuttua, mutta hän meni kuitenkin siivosti pois ja sanoi: „Minun wauwaseni on yhtä wiifas kuin minäkin“, ja pani sitten wauwasensa wauwuihin, lauloi hänelle tuuti-lullaa ja wauwanen ummisti koreasti silmänsä ja nukkui.

4. Hanhityttö.

Eräissä kylässä asui kerran oikein hyvät vanhemmat. Heillä oli ainoa tytär, nimeltä Liisu. Mutta pikku Liisun vanhemmat kuolivat ja lapsi jäi nyt ihan yksin ja oli hyvin köyhä, jonka tähden hän rupeesi paimentamaan hanhia, ansaitoksensa jotakin. Ihmiset sanoivat häntä „hanhityttöksi“ ja koska hän kävi koko kesäkauden paljain jaloin, sillä hänellä ei ollut edes sukkaa eikä kenkiä, sanottiin häntä myös „paljasjalaksi“. Vaikka ihmiset sanoivatkin häntä paljasjalaksi, ei hän siitä kuitenkaan suuttunut, vaan sanoi: „Ei hanhillaankaan ole mitään kenkiä eikä sukkaa, he käyvät myös paljain jaloin ja me pidämme paljo toinen toisistamme.“ Toisinaan oli pikku Liisun kuitenkin warsin ikävä olla, sillä kylässä oli pahanturrisia lapsia, jotta häntä haukkuiwat. Katsokaapa waan tuota poika weitikkaa, joka pistää päänsä ulos huoneen lakaasta, warmaankin on hän taas huutanut: tyhmä Liisu, tyhmä Liisu! Kowin wiisas ei hanhityttö tosin ollutkaan, sillä sillä aikaa kuin hän paimensi hanhia, olivat muut lapset koulussa oppimassa. Mutta että he haukkuiwat tuota pientä paljasjalaa parhaa, se oli pahasti, sillä hän olisi warmaankin utterasti lufenut, jos ei hänen olisi tähtynyt paimentaa hanhia ja jos isä ja äiti vielä olisiwat eläneet. Jälitstäpäin on hanhityttönen kuitenkin saanut käydä koulua ja hän on oppinut paljo, ja hän osaa myös neuoa ja kutoa ja Liisusta on tullut oivallinen tyttö.

5. Metsäwuohinen.

Miin kauniin, siwän ja hienoisen
Sai isä metsästä wuohisen;
Sen lapset juosten pihalle tuowat
Ja parhaan paikan sille suowat.
Kun lapset wuohista hywäilee,
Se hänen mieltänsä rohkaisee,
Hän luokse käypi nyt tyttöjen,
Syö ruohoja kädestä Helmisen.
Ja juoksua alkaa nyt tanhualla
Täll' ilon ajalla riemuksalla.

Ja nuohinen metsänsä unohtaa,
Kun lasten joukossa olla saa.
Näin monta vuotta nyt leikittiin
Ja nuoruuden aikaa wietettiin.

6. Opetus.

Kun Paawo ensimmäisen kerran oli ollut koulussa ja tuli sieltä kotia, meni hän sisarensa kanssa talon pihalle, kutsui parhaimman ystävänsä, Turwan, luokse ja sanoi hänelle: Kuuleppa, toweri, sinä tulet jo isoksi eläimeksi ja voit jo jotakin oppia. En minäkään enää saa leikitellä, waan minun pitää olla ahkera ja jos me ystäwinä tahdomme pysyä, niin ole kiltti ja ota opetuksesta waari. Kun Turwa parha tämän kuuli, tuli hän warsin surullisen näköiseksi, ja jos hän olisi woinut itkeä, niin hän warmaankin olisi sen tehnyt. „Ensimmäiseksi tempuksi pitää sinun oppia seisomaan wahtina.“ Paawo asetti turwan seinää vastaan, kohotti hänen etujalkansa ylös, niin että koira seisoi enää waan takajaloillaan. Niin katsokaapa waan, Turwa ei olekaan mikään tollisko, hän seisoo jo warsin koreasti pystyssä, ainoastaan tankoa, jonka pitäisi olla kiwäriä, ei hän vielä osaa ensinkään pitää. Ja kun tuo hyvä Turwa liian kowin itseänsä waiwasi, tätä tempua tehdesään, unohti hän kokonaan, että hän oli lykännyt kielen ulos suustansa, joka ei näytä ollenkaan kauniilta. Paawo ja sisar olisimat mielellään nauraneet, mutta Turwa olisi saamassa juossut pois. Mutta kun opetusaita oli loppunut, sai Turwa taas mennä ja hän juoksi ylös ja alas pitkin katuja ja se oli hänestä paljon mieluisempaa kuin wahtina seisominen.

